

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURBE NOVUM ALTARIA.

QUI FRUMENTUM

XVIII. ÉVF. 1917. 7. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 4 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanescu nyomda r. s.

VIRGO ITSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES:

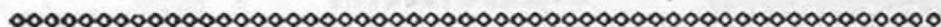
PARCE POPULO TUO.

ECCE PANIS ANGELOLUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PAPE TUDINA.

KIMUTATÁS.

1917. május hóban befolyt adományok: Hegyi Irma 1.04 K, Brunczvik Matild 2 K, Kaltnecker Borbála 1 K, Szeglet Dénesné 4 K, öz. Nyul Mihályné 2 K, Szűts Julianna 1 K, Balázs Gézáné 4 K, Droppa Emma 2 K, Csányi János 1 K, Csorbai tagok 9.60 K, Felmayer Vilma választmányi tag gyűjtése 130 K, Mika Ferenc 10 K, Szulák Gáborné 2 K, Deák Józsefné 1 K, Paula Teréz és Józsa 4 K, Varga Adél 8 K, Petróczy Mihályné 1 K, öz. Tóth Györgyné 6 K, Tujner Istvánné neje 14 K, Benes Magdolna 8 K, Garasits Ágnes 3 K, Hajkó Mária 1 K, Nagy Melánia 1 K, Pelle Anna 1 K, Dr. Tóth Géza 10 K, Neuer Etel 1 K, Beniczky Károlyné 1 K, öz. Rác Károlyné 1 K, Roskovits Ignácné 4 K, Zapotoczky M. 20 K, öz. Tóth Benőné 4 K, Ivanits Éva 4 K, Bejna Ferencné 10 K, öz. Szerdahelyi Károlyné 2 K, Orosz Amália 1 K, Borándt Zoltánné 2 K, A kir. udvari és várplébánián begyűlt tagdíjak 116.48 K, Zsenka Ferencné 1 K, Leitner Sándor 2 K, Skodruka Mátyásné 1 K, Csincsa József 2 K, Hudák Paula 1 K, Meier Mária 30 f., Kuszka Anna 2 K, Koncsek Hermina 1 K, Katrencsák Mária 1 K, Novara Katalin 50 f. Bocsa Eszter 3 K, Ebergényi Sándorné 5 K, Stefaits Irén 4 K, Csicsics Jakabné 1 K, Tavasz Jánosné 1 K, Szalacsy Luiza 40 f., Pesti Árpádné terjesztő gyűjtése 46 K, Csapp Valéria 4 K, Gáspár József 4 K, Juhász Mária 1 K, öz. Kálmán Dánielné 2 K, Rumpfer Gézáné terjesztő gyűjtése 16.20 K, Günther Ferenc és neje 4 K, Steiner Mártonné terjesztő gyűjtése 86 K, Lorenc Adél terjesztő gyűjtése 6 K, Knapp Konstancia terjesztő gyűjtése 27.24 K, Tausch Hermin terjesztő gyűjtése 34 K, Benyovszky I.-né 10 K, Laub Jánosné terjesztő gyűjtése 7 K, Gervay Luiza terjesztő gyűjtése 16 K, Szent-Erzsébet-rendi apácák templomában 16 K, Haas Gyuláné 4 K, Prokesch Leopolda 4 K, Fehérváry Celesztin 10 K, öz. Várady Jenőné 1 K, Jansits Mária 1 K, Baller Juliska 4 K, Haasz Emilia terjesztő gyűjtése 53 K, Kétegyházi tagok 14 K, Hohlweg Ferencné 5 K, Óbudai tagok 350 K, Tóth Margit 2 K, Sárváry Mária 4 K, Kugler Jánosné 2.10 K, Banga Jánosné 2 K, Banga Margitka 40 fillér.

A budapesti Országos Közp. Oltáregyesület rendelésre készséggel megküldi «Egyházi himzések mintaalbumja»-nak első sorozatát (kazula, pluviale, alba, stóla stb.). E mintarajzgyűjtemény 23 mintaalapból áll. Egyes mintaalapok 1 koronáért kaphatók.

*

Olvasta-e már a «Jézusom Örömeim» képes eucharisztikus gyermekfolyóiratot? Ára egy évre: 1 korona 80 fillér; példányonként (tömeges rendelésnél is): 10 fillér. Kérjen mutatványszámot a Központi Oltáregyesülettől, Budapest, IX., Üllői-út 77.

ÖRÖRMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Özv. báró Vay Dénesné*: A világot átfogó fehérség. — *Dr. Wéber Pál*: Az ő vére a mi vérünk legyen. — *Nemo*: A csend. — *Lovich Ilonka*: Szeretnék... — *Lukácsy István*: Egy csepp víz. — *Lovich Ilonka*: Communio. — *Blaskó Mária*: Szentek lélektana. — Oltáregyleti élet. — Kimutatás.

A világot átfogó fehérség.

FEHÉR! — E szó már magában véve az érintetlenség fogalmát adja, kiejtése valami rejtélyes szeplőteleniséget varázsol leiki szemünk elé, mely mintha csak a végtelenségből eredve széjjel folyik lényünkön s lágyan és békésen ringatja képzeletünket.

Istentől alkotott természet! te is ezen tiszta, szűzies színnel ékesíted azt, amit szeretsz; a reményteljes barázdát betakarod gondosan azzal a fehér, pelyhes hótakaróval, hogy melege alatt új élet ébredjen s csirázzon a drága mag. Mikor pedig téli türelmes pihenését dúsan megajándékozza a tavasz bősége — új és új pompával hinted meg, most már illatos fehér virágszépséggel a napsütötte, fényborította mezőket, kerteket és bérceket s mint közvetítőt az égbolt tündöklése s az ember taposta föld között, elszórod azokat a fáradhatatlan röptű pillangókat, kik itt-ott, fehérén ők is, meg-megpihennek a virágzó gyümölcsfákon és réteken.

És most egy kép van előttem, meghatóan áhítatos: fehér köntösében látom a világ Megváltóját imádásában elmerült fehérszárnyú angyalok között. Én azonban csak *egyét* látok ott az édes Jézus kezében: azt a fehér — fehér szent Ostyát! azt a fölséges mennyei adományt s látom, hogy onnan ered az a vakítóan szép tünemény s fogalom, amit fehérnek, tisztának, érintetlennek nevez gyarló véges eszünk.

Érzem most, miért hat oly békésen és megnyugtatóan az a szín, miért a legszebb és a legjobb, mert amit az édes Megváltó a csodálatos átlényegülésre kiválasztott, az csak tiszta és fehér lehet.

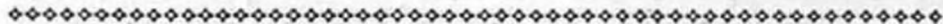
Ó, lelkek, az egész világ lelkei! Jertek, egyesüljünk elmélkedésben az isteni szeretet csodája fölött s gondoljuk meg, hogy Ő, az az isteni Megajándékozó vajjon mit érdemelhet meg? Mit várhat tőlünk? Ő, a lelkek Szeretője!

Vonuljunk csöndben vissza a szív rejtékébe, figyeljük meg, tisztán

hangzik-e ott az az ezüstös lélekharang? Nézzük, fehér-e még és nem suhan-e árnyék végig azon az Istenadta lelken, nem szállt-e reá fényt-rontó szürkés köd, mely bemocskolja eredeti fehérségét?

Lelkek, fel-fel! Lát az a ragyogó Jézus a fehér kenyérszínben! Emelkedjünk fokról-fokra Feléje, hogy egykor letehessük patyolatfehér színben lelkeinket az édes, fehér Jézus lábaihoz!

Özv. báró Vay Dénesné.

Az ő vére a mi vérünk legyen.

JÚLIUS első vasárnapját az anyaszentegyház Krisztus vérének tiszteletére, imáadására szenteli. Drágalátos vér az nekünk, megváltásunk ára, lelkünk élete. Szeretetének tánui testének sebhelyei, melyekkel egyesülök a szent áldozásban, amikor érzem, hogy e sebeken keresztül ömlik lelkemre, folyik szívemre az ő áldásos vére. Szeretete irántunk indította arra, hogy itt hagyja oltárainkon, a kenyér színében szentséges véréit is, hogy ahányszor áldozunk, minden egyes szent áldozással bocsássunk ereinkbe az ő véreből, melytől megnemesedjék, megtisztuljon, megszentelődjék a mi romlott, bűnre csábító, rosszra ingerlő, folytonosan lázongó vérünk. Az Oltáriszentségben hagyta számunkra szent véréit, ezt akarta szeretete, mert így vált lehetővé az, hogy amint nagypénteken végigömlött szent vére az ő szent testén, úgy ömöljön az végig az idők végezetéig az ő titokzatos testén is, a nagypénteki vérral megváltott emberlelkeken. Az Oltáriszentség az Üdvözítő szentséges teste: ahol teste, ott vére is. Ezért valljuk, hogy az egy szín, a kenyér színe alatt testét és szent véréit vesszük magunkhoz. S amint a vér életet jelent, úgy akarta Krisztus, hogy az ő vére nekünk életet jelentsen, nemes, boldog, szent, krisztusi életet. Az Oltáriszentséggel Krisztus az ő véreből nem patakot, hanem folyót csinált és azt akarta, hogy ez a folyó az emberek ereiben legyen. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha minél gyakrabban és minél méltóbban járulunk a szent áldozáshoz. Így lesz, ezzel lesz az ő vére a mi vérünk, így leszünk, ezzel leszünk erősek, nagyok, törhetetlenek, bizók, ellentállók bűnnel, alávalósággal, jellemtelenséggel, gyöngeséggel, nyomorúsággal, keserőséggel, kísértésekkel, csapásokkal, szenvedéssel, halállal szemben.

Ezért lelkesítjük, buzdítjuk már azt a gyermeket, hogy jöjjön minél többször és igyon e szent vérből, hogy fejlődése egyenes, életvidám, eleven legyen.

Ezért buzdítjuk a fiatalságot, ifjakat és leányokat, hogy jöjjenek Krisztus véréit inni, mert csak egyedül ez lesz képes őket megmenteni a

sikamlós utakon, a szédítő örvények fölött, ez fogja őket biztosítani, hogy tiszta szívvel lépjenek szent házasságra és tiszta vérű nemzedék lépjen nyomukba, egyedül ez fogja őket megmenteni, hogy ne legyen rokkant a derekuk, ne legyen beesett a szemük, reszketeg a kezük, fertőzött a fantáziájuk, hogy a jót, a szépet, az igazat valóságnak tartsák és ne agy-rémnek, hogy ne csak a rútat, a szennyet és annak másolásában lássák a művészetet, egyszóval, hogy ne lássunk egész nemzedékeket a szülők bűneiért bűnhődni.

Az Oltáregyesület és a Virgo Reparatrix kongregáció zászlai a budai országos úrnapi körmeneten.

Egyedül Krisztus vére képes eszközölni azt, hogy tiszta családok alkossák a nemzetet. Ha látunk beteges, sápadt, vézna, tuberkulotikus gyermekeket, azt mutatja, hogy házasságra nem tisztavérű, tisztaszivű leányok és ifjak léptek. Van-e meghatóbb látvány, mint mikor apró ártatlanságok, alig hogy a világra jönnek, már oly korán, tavaszi életükben kénytelenek nyakukba venni a szenvedés, betegség nyögét, átkát és szótlán, fonnyadt, bágyadt, fáradt tekintetük mindennél hangosabban hirdeti, mondja: bűnhődünk mások bűnei miatt.

Nemcsak mi mondjuk, orvosok, nemzetgazdászok állítják, hogy a családok a vérnek erején, tisztaságán épülnek. A gyermekek jó vért nem

máshonnan, hanem a szülőktől kapnak, ezért kellene már a gyermekeket rávezetni Krisztus vérének ismeretére és élvezetére. Senkise higgye, hogy a gyermek még kicsiny a jóra, a jónak gyakorlására, a jónak megtanulására, megbecsülésére sohasem kicsiny. Azt se higgyük, hogy a serdültebb kor természetével nem egyezik meg a vallásos életnek buzgósa. Senkisé lehet elég nagy arra, hogy hideg és közömbös legyen a jó iránt vagy pedig elég érett arra, hogy a rossz után nyuljon. A rosszra nem szabad, bűn volna megérni.

Soha ilyen kemény napok nem virradtak még a magyar nemzetre, mint amióta a világháború tart. Hogy mennyi halált, szenvedést, betegséget, nyomorúságot, bánatot jelent, mindnyájan tudjuk. De nagyon féltő a jövő is. Orvosok panaszkodnak, hogy míg a háború alatt szétzúzott bordákat, kezeket, lábakat operálnak, kötöznek, gyógyítanak, a jelek, a mindinkább dagályosodó erkölcsi züllöttség azt sejteti, hogy a háború lezajlása után nemcsak egy erejében megfogyatkozott, hanem egy véreben inficiált, megromlott társadalommal fogunk szemben állni. Hogy mit fog ez jelenteni a családokra, egyesekre, utódokra, elgondolása is megremegteti az embert. A mostani nyomort és nélkülözést hány boldogtalanság fogja felváltani, félve sejtjük.

Hiába, megmondotta már régen szent Pál apostol a korintusiaknak, hogy azért van köztetek sok beteg és erőtlen, mert nem veszitek, vagy méltatlanul veszitek az Úr Jézus testét és vérét. Amint hisszük és tudjuk, hogy nem hiába áztatta az Üdvözítő vére az Olajfák kertjét, Pilátus pitvarát, Jeruzsálem utcáit, a Kálvária szikláit és hasadékait, úgy azt is tudjuk és hisszük, hogy az Úr Jézus nem hiába hagyta végrendeletileg az ő vérét az Oltáriszentségben. Szeretete akarta, hogy az ő vére a mi vérünk legyen. Öröklámpát is azért gyújtunk oltárainkon, hogy annak pislogó, szende, lágy tüze, égése, lobogása hirdesse, hogy itt még nagyobb tűz van, mely melegebb az olajnak tűzénél, a gyertyák lángjánál, a nap kisugárzásánál, a kráterek forróságánál, hogy ilyen tűz csak egy van, az Úr Jézus vére tüze. Tűz, melytől megtüzesednek a lelkek. A Szentlélek ereje is tüzes nyelvek alakjában jelent meg az első pünkösti reggelen és állított bele a világba apostolokat, szüzeket, vértanúkat, hitvallókat. Az Úr Jézus vére is tűz, melytől lángot fog az ember vére, hogy pezsegjen, ne a rosszra, hanem a szépre, jóra, igazra — átalakítja az embert, szebbé, jobbá varázsolja a lelket. Ezt az ő vérét, ezt a tüzes vért hagyta nekünk az Oltáriszentségben és adja nekünk a szent áldozásban.

Ebből a vérből igyunk minél többször! Tiszta vér, erős vér — ez kell nekünk — ez kell a nemzetnek, ez kell a családnak, ez kell az egyes embernek, ha azt akarja, hogy boldog legyen. Ó! hogyha a mai embe-

rek is Krisztus vérével táplálkoznak minél többször, — akkor nem lát-nánk családokat, amelyeknek vérebe észrevétlenül belelopta magát valami kipusztíthatlan méreg, melyet szeretnének, de nem tudnak kivetni, mi-után örökölték és mások, mondjuk csak ki, elődeik bűneit szenvedik; akkor nem látnánk gyermekeket, akiknek arcára kiül a sápadt, kétségbe-ejtő vérszegénység; akkor nem látnánk fiatalokat, kik ahelyett, hogy ön-bizalommal készülének a nagy harcra gonoszság, züllöttség ellen, ahe-lyett ők maguk is játszanak vérükkel és így készítik elő a boldogtalan házasságokat és elválásokat, akkor nem látnánk asszonyokat, kiknek min-den előbbre való, mint férjük megbecsülése, gyermekeik nevelése és nem látnánk férfiakat, kik mindenütt jobban érzik magukat, csak otthonukban, családjuk körében nem.

Igazi átalakulást ne a forradalmaktól várjunk, hanem egyedül Krisz-tustól. A szabadság öntudatára nem a forradalmak nevelik az embereket, mutatja a múlt: a francia forradalom, sejteti a jelen: az orosz forradalom, hanem a Krisztushoz való visszatérés. Erre az igazi, krisztusi, evangéliumi, emberhez egyedül méltó szabadságra az Oltáriszentség, a szentáldozás képesít.

Az Úr Jézus szent vére valamikor apostolokat támasztott, most apos-tolokat kíván, apostolokat, kik sokszor merítenek, sokszor isznak e szent vérből, aztán mint szent Pált, őket is buzdítja, lelkesíti a szent vér tüze, hogy minél többet apostolkodjanak. Ennek az apostoli szeretetnek gyü-mölcse a mi Örökimádás templomunk is, melynek minden egyes tégl-láját a szeretet hozta össze, hogy az Oltáriszentségnek méltó hajléka legyen. A szent vérrel való apostolkodás szolgálatában állanak a *Mária-Reparatrix Apácák*, kik hódolattal, szeretettel, engeszteléssel, imádással buzgólkodnak, munkálkodnak a közöttünk lakó Istennek dicsőségén és a legszentebb vérnek uralmát iparkodnak biztosítani az emberekben. Ezt teszi az *Oltáregyesület* is, mely nemcsak szépséges pompába öltözteti Isten házát, amikor feldíszíti az oltárokat, tisztogatja, ékesíti a templo-mokat, öröklámpát helyez az Úr imádására, hanem imaórával, gyakori áldozással merített a tagokkal Krisztus véreből, hogy ~~e~~ vér, Krisztusnak vére folyjon áldásosan minél több családnak, minél több embernek erei-ben, mert ebben látják és nagyon helyesen látják a családok és egyesek boldogságát, erkölcsi nagyságát, tisztaságát, erejét. Hány családnak bol-dogságát jelentené, ha a családtagok az Oltáregyesület tagjai volnának és vinnék haza magukkal Krisztus vérenek áldását! Ó, hogyha az em-berek ezt a vért bocsátanák ereikbe a szent áldozással, úgy tiszta volna az egyeseknek, a családoknak, a társadalomnak, a nemzetnek vére, kö-vetkezőleg boldogabb volna az ember.

Dr. Weber Pál.

❧ A c s e n d ❧

Keresem a csendet. A lélek csendjét.

Nem a temetők csendjét keresem, mert élni akarok. A stoikusok fásultságát sem irigylem, mert a fájdalom miatt érző emberi voltomból ki nem vetkőzhetem.

De keresem azt a csodás hangfogót, mely az indulatoknak viharos tónusát is a gordonkák és hárfák molljában tudja kifejezésre juttatni.

Keresem a fenéksúlyt, hogy az életnek semmiféle vihara se tudja lelkemnek kis hajóját felborítani.

Keresem a lélek csendjét, azt a csendet, melyben megindul a csira, fakad a bimbó, érik a kalász és hamvassá lesz a gyümölcs.

Keresem a lélek csendjét: az élet kincsét. Amely gazdagabbá tesz, mint császárokat, királyokat koronájuk. Mert a lélek csendje nem földi, mulandó, hanem halhatatlan, örök birodalomnak, saját lelki világomnak trónjára ültet.

Keresem a lélek csendjét: az élet tavaszát, melegét, színét, erejét, mondjuk így, hogy mindenét.

És e csendet kereső vággyal elmentem barátaimhoz. Úgy hittem, az ő ajkukról csurog, az ő szemökben csillog, az ő szívékből fakad az a forrás, mely az én lelkemnek csendet kereső szomjúságát kielégíteni tudja. A jó barát szavából nem hiányzott a balzsam illata és szemének könnyeiből a szív részvétének árama csapott felém. De azt is éreznem kellett, hogy mindez csak decemberi napsütés. Tavasz nem lesz tőle.

Elmentem az erdők mélyére, a hegyek messzetekintő kilátásaira, végig jártam a magányos séták csendes útjait, élveztem a hosszú estéknek egyedüllétét, ittam a munka feledésthözó italából, csakhogy megtaláljam a csendet. De itt sem találtam meg sehol.

Az álmatlan éjszakákba nyúló késő estéknek egyikén, mikor már körülöttem minden elpihent, de lelkemben az élet kegyetlenségének lármája még mindig zakatolt, csendet kereső vágyam a templomba, a tabernákulum elé vitt.

És itt az örök lámpa titokzatos világossága mellett megtaláltam a keresve-keresett kincset: a lélek csendjét. «Et facta est tranquillitas magna.»
«És nagy csendesség lőn.»

Nemo.

kiálta: Atyám, kezeidbe ajánlom lelkemet. És ezt mondván, meghalt». (Luk. 23, 46.) Mikor így magam előtt látom a kiszenvedett Üdvöztőt a kereszten, azt gondolom, most már egészen kimerítette magát az isteni szeretetnek kincses bányája s lelkem üdvére már mindenét odaadta, feláldozta, mikor látom, hogy Jézus szentséges szive még a halál rettenetes, mindent elsöprő folyamának tulsó partjáról is ránk gondol. Ami eddig épen maradt benne, szentséges szívét is odaadja érettünk. «Egy a vitézek közül lándzsával megnyitá az ő oldalát s legottan vér és víz jöve ki». (Ján. 19, 34.)

Ezt az egy csepp vizet, mely Jézus szentséges szivéből kicsörgedező szent vért követte, ezt a drága harmatot, mely Jézus oldalsebét, ezt a fenséges isteni szép piros rózsát befátyolozta, jelenti az a csepp víz, melyet a pap a mise alatt a kehelybe öntött borba vegyít, jelenti azt az Istenhez méltó nagy áldozatkészséget, hogy Jézusban nincs többé semmi, amit szeretetből érettünk fel nem áldozott volna.

Szójuk azonban tovább elmélkedésünk fonalát; minél mélyebben hatolunk be a szentmisének s így az Eucharistiának szent titkaiba, annál tündöklőbb, csodálatosabb világ tárul elénk. Látjuk Istent leszállani fenségének magaslatairól, hogy magához emelje, felmagasztalja, örökre boldogítsa az emberi nemet.

Mi az Oltárszentségnek tulajdonképen való jelentősége? Aquinói szent Tamás így ad erre választ: «A keresztény nép egyesítése Krisztussal». Jézus az utolsó vacsora alkalmával «tudván, hogy eljött órája, hogy e világból az Atyához menjen, mivel szerette övéit, kik e világon valának», mivel túlságig szerette őket, velök akart maradni a világ végéig. (Máté 26, 26—28.) Levetkőzve magáról isteni fenségének és méltóságának tündöklő varázsát, odasimul emberi természetünk gyengeségéhez, felkeresi, ami az emberi életben legszükségesebb, leggyakoribb, «kezeibe veszi a kenyeret, megáldá, megszegé, adá tanítványainak, mondván: Vegyétek és egyétek, ez az én testem. Hasonlóképen vevén a kelyhet, mondá (a kehelyben levő bor fölött): Vegyétek s igyatok ebből mindnyájan: ez az én vérem». S hogy soha meg ne történjék az elszakadás, hogy én mindig veletek maradhassak, «ezt (amit én tettem, meghagyom, parancsolom, hogy) cselekedjétek az én emlékezetemre». A legmélyebb és legédesebb közösségbe akart minket belevonni az Úr Jézus. Együtt élni velünk, köztünk. Jézus, az emberi nem vezetője, tanítója, boldogítója, titokzatosan ugyan, de mégis valóságban itt van, mint ki köztünk él, közénk való. Az oltárszekrény ciboriumában pihenő szent ostya fehér fátyola Jézus Krisztus élő alakját borítja s e fátyol alól jóságos, irgalmat

árasztó szelid tekintetét rajtunk pihenteti, kik előtte az oltár zsámolyán térdelünk. De ez még nem elég. Leszáll az oltár tömjénfüstbe burkolt trónusáról, kimegy az utcára, a szabadba; onnan betér a házakba, gazdagokéba, szegényekébe; márvány palotákba, nádverte alacsony gunyhókba; fényes városokba, csendes falvakba, magával vivén szent életének tündöklő példaadását, szívének melegét és irgalmát. Mint ahogy a nap fénye szétárad a világon, vagy ahogy a levegő behatol mindenhová, hol élni akarnak, úgy Jézus szelleme szétárad az emberiség szívébe, lelkébe, életébe, törvényeibe, szokásaiba. Vagy talán így is fejezhetnők ki magunkat: Jézus végtelenül nagy, erős, hatalmas, szent, igazságos, irgalmas: ez isteni tulajdonságok végtelenségbe kitérő karjai közé veszi az emberiséget, különösen pedig, kik a szent keresztség által hozzá vannak fűzve, a keresztes népet, hogy ezt szellemének ragyogásával felvilágosítsa az Istenhez vezető útról, megnemesítse a kebléből kiáradó isteni kegyelemmel s boldogítsa, megdicsőítse az örök halmok soha el nem múló örömeivel.

Itt a pillanat, hogy visszazálljunk a szentmise azon részéhez, midőn a pap a kehelybe öntött bor közé vizet vegyít. A bor jelenti Krisztust isteni végtelenségével s nemességével, a víz pedig az emberi nemet gyengeségével, silányságával s Isten nagysága mellett eltörpülő kicsinyiségével. (Catech. Conc. Trid. XVI. XVII. l. Apoc. 17, 15.) De, miként a bor magába fogadja, megnemesíti azt a csepp vizet, úgy Krisztus is beszállva hozzánk a szentáldozás alkalmával, magához emel, Isten fiává tesz, mennyország örökösévé. Összeölelkezik a Teremtő a teremtménnyel, az ég és föld ura, a mindenség királya a föld porából teremtett szegény, gyarló emberrel. Micsoda zengő és ékes stílusra, minő finoman kicsiszolt mondatokra volna itt szükség, hogy e gondolat a maga kellő méltóságában, tündöklő fényében s vigasztaló hatásában domborodjék ki! A nagy szentek, kik oly magasra tudtak felszállani az ég felé szellemi szárnyaikon, elolvadnak e gondolattól s széttörik szívöket alabastrom edényekként, hogy lelkük legnemesebb fellángolását rakhassák Jézus lábai elé. Nekünk, szegény gyarló embereknek, kiknek a szíve hideg, szelleme meg elposványosodott, kik a legkisebb zörejre, mely a világ felől hallatszik, elfordítják fejöket a Legszentebbtől, nincs más utunk e magaslatokra, mint a hitnek s alázatnak útja. Nem szabad többnek lennünk, mint csepp víznek a borban, hogy elmerülhessünk Jézus szeretetében s irgalmában. Jaj annak a léleknek, mely több akar lenni fel-fuvalkodott kevélységében, mint ami a valóságban. Miként az átváltozást meghiusítja, ha a kehelyben több lenne a víz, mint a bor, úgy az életben a szív durva hiúsága és gögje legerősebb akadálya annak, hogy Krisztus betérjen hozzánk s felemeljen bennünket.

kettőnél szembetűnnek a szigorúság, elvonultság, önsanyargatási — bűnbánati — egyszerűval aszketikus cselekedetek. E két forrás: a bűnbánat és engesztelés szülője a remeteségnek, szigorú vezekléseknek, zarándokjárásoknak. Ebből a forrásból fakadnak a kolostorok örök engesztelő imái és a bűnbánati zsoltárok zokogó melódiái. A bűnbánat és engesztelés szenteinek életében nagy hőstetteket látunk — az önsanyargatásnak hőstetteit. Sokszor ragad el életük olvasása közben az isteni csoda, pl. a stigmatizált szentek sebhelyeit nézve, vagy elmélkedve a nagy bűnbánók extázisain, látomásain, a könnyek nyomán fakadó csodákon.

De mi gyarló «kis emberek», akiknek megadatott ugyan a bűnbánat könnye — és hála legyen Istennek, hogy megadatott — de nem adatott meg a szentség csodás, privilégiumos foka, mi «kis emberek» ne meditáljunk csak a szentek bűnbánati cselekményeinek nagyszerűségén, esetleg különlegességén, amit mi követni úgy sem fogunk. És ne csodálkozzunk csak a csodálatos dolgokon, hanem merüljünk el pszichológiájukba és tanuljuk el tőlük a bűnbánati és engesztelési szellemet. Mert a cselekedetet sokszor nem követhetjük (nem vonulhatunk Magdolna barlangjába, nem írhatjuk meg Ágoston vallomásait, nem viselhetjük szent Ferenc stigmáit) — de a szellemet mindig elsajátíthatjuk.

A bűnbánók és engesztelők külső életszentsége, mint mondtuk, majdnem megegyező. Pszichológiájuk azonban különböző.

A gyökér egy: szeretet. Ebből a közös gyökérből származik a fájdalom a szeretett személy (és ez az Isten) megbántása fölött. A bűnbánó öntudatára ébred annak, hogy ő maga a megbántó és így a megbántás fölötti fájdalom szégyenérzettel, önváddal, önmegvetéssel, lelkiismereti kinokkal, az elégtétel elégtelenségének keserves átérzésével társul. Az engesztelő — aki önmaga nagyobb vétékkel nem bántotta meg Istenét — szintén fájjalja az Isten megbántását, de ezt a megbántást nem annyira önmagában, mint a világban, a vétkező emberekben látja. Érti, hogy ezt a megbántást önmaga meg nem szüntetheti (amit viszont a bűnbánó megtehet), látja, hogy a vétkezők eleget nem akarnak tenni, azért önmaga siratja mások bűneit, önmaga szeretné megadni a vétkezőktől megtagadott elégtételeit. Ez az érzés nagylelkűbb, lenyűveltebb, a másik mélységesebb és szenvedőbb. Szigorú határt vonni azonban a kettő közt nem lehet. Mert:

A bűnbánó egyszersmind átérzi azt is, hogy önmagához hasonlóan hányan és hányan bántják meg Istent és a maga bűneit siratva siratja mások bűneit is: a bűnbánat szelleme tehát egyesül az engesztelés szellemével. És megfordítva: az engesztelő lélek, átérzve a bűn súlyát, saját bűneit is nagyra látja (még akkor is, ha valóban kicsinyek) és az engesztelés könnyei közé vegyíti a bűnbánat harmatcseppjeit.

Mégis — legalább elméletileg — vonjunk határt a kettő között. Tárgyaljunk először a nekünk idegenebb pszichológiáról: boncoljuk egy engesztelő szent lélektanát.

Első kérdés: Mit tesz az engesztelő lélek?

Felelet: Fájlalja Isten megbántásait és mások bűnei helyett is eleget óhajtana tenni. A bűnösöktől megtagadott elégtételt önmaga szeretné megadni és az önsanyargatásnak, vezeklésnek sokféle módjával engeszteli a megbántott Urat. Imákban és könnyhullatásokban eltöltött napok, éjjeli virrasztások, ostorcsapások, vezeklő övek, szigorú böjtök, elvonultságok és remetebarlangok beszélnek az engesztelők hőstetteiről.

Ennél a ténynél merül fel a lelkek benső világának megismerése után sóvárgó elménkben a második súlyos, sőt nehezen megfejthető kérdés.

Amelyet így lehetne megfogalmazni:

«Meg tudom érteni a fájdalmat, amely betölti a lelket a szeretett személy (Isten) megbántása fölött. Ebből kifolyólag meg tudom érteni a könnyeket. Megértem továbbá az imát és megkérlelést, amellyel a szent könyörög, hogy szakadjon vége már a megbántásoknak és térítse meg az Úr csökönys megbántóit. Értem tehát a virrasztásokat is, mert az éjszaka ideje is kell az imádságra, sőt az éjszaka csöndje különösen alkalmas rá. Eddig tisztában vagyok. De, miért szül az engesztelés *szelleme* askétikus cselekedeteket — kínzó önsanyargatást — ostorozást, vezeklőövet, pusztába vonulást? Ennél a kérdésnél megakad logikám. Egy szentnek ostorozása, böjtje nem fogja elhallgattatni ezrek istenkáromlását. Istennek pedig mi öröme lehet abban, hogy ostorcsapás nyomán vér serkenjen egy emberi testből? Hogy valaki a táplálkozás természetes követelményeivel ellenkezőleg ne táplálkozzék? Hogy szoba helyett barlangban lakjon az ember? Használ ez Istennek? És egyáltalán használhat az ember az önmagában teljesen boldog Istennek? Hol van tehát az ok, amely okossá teszi a cselekedetet?»

Mindenesetre ez egyik legnehezebb probléma, amely fölött világnézetek állnak harcban és amely fölött egy szerény laikus gyarló tollvonása nem írhat ítéletet. De kifejtettem a bevezetésben, hogy nincs is szándékomban igazságokat megállapítani, vagyis tanítani — mert az a tanítóegyház joga. Én csak utalni akarok arra, *mit* láthat a *laikus* és *hogyan* láthat a laikus a szentek pszichológiájának kérdéseiben.

A főttebb elősorolt kérdéssorozatra egy meditáló laikus lélek a következőkben adhat választ:

1. Tény, hogy Isten önmagában végtelenül boldog és ember Istennek nem használhat. Isten végtelen boldogsága azonban nem zárja ki, hogy folyton gyönyörködhetik teremtményeiben, sőt ezt is magában fog-

lalja. Ha tehát X nem szolgáltatja Istennek azt a gyönyörködést keltő életet, amelyet kötelessége volna szolgáltatni, helyette én akarok Istennek egy kettőzötten tökéletes, istenszerető, gyönyörködtető életet följánlani, hogy ezzel pótoljam a mástól elmulasztott istenszolgálatot. Hasonló ez a gyermek szeretetéhez, aki édesanyja névnapjára két csokrot hoz. Így filozofál gyerekesze: «Két gyerek van, anyusnak két csokrot kell kapni. De testvérkém beteg, nem hozhat csokrot — én hozok helyette is.»

Itt azonban ismét kérdezni lehet. Kérdés: «Elismerem tehát az engesztelő cselekedet létjogosultságát, amennyiben az más helyett bemutatott istenszolgálat, istendicséret. De miért legyen az a cselekedet lelkemnek vagy testemnek kinezása? Miért gyönyörködtető Isten szemében az ostromozás, barlanglakás stb.?»

Felelet: Nem maga az ostromozás, barlanglakás a gyönyörködtető istenszolgálat, hanem az a tökéletesebb élet, amelynek elérését ezek a vezeklő cselekedetek célozzák. A bolond is üti-veri magát és nem mondjuk, hogy szent. Mikor a szent ostort vesz kezébe és vezeklő-övet, vagy amikor bőjtől és barlangba vonul: egy szabadabb lelket akar Istennek felajánlani. A rendesnél tökéletesebbnek felmutatása a lélekszabadságban áll (aminek gyönyörködtető szépségét nem lehet tagadni) és ennek a lélekszabadságnak lényege: elszakadni testtől és világtól. Sokan elérik ezt pusztán a szeretettel, imával, meditálással. Vannak azonban, akik szükségét érezték erőszakosabb eszközöknek és a testet ostorral, bőjttel, vezeklő kötéllel — a világot barlangbavonulással győzték le. Tehát a cél a lélekfölszabadítás, ez az a «jobb», «szebb», «tökéletesebb», az ostor és barlang csak eszköz. Isten nem ostorban és a barlang sötéttségében gyönyörködik, hanem az ezek által elért «szebb-», «jobb-» és tökéletesebb»-en.

Blaskó Mária.

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hirnévnek örvendő és legrégebb
egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167—34.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Irodalmi pályázat.

Az Örökimádás lapnak egy névtelen Maecenása 500 koronát bocsájtott lapunk rendelkezésére egy eucharisztikus tárgyú elbeszélés jutalmazására. Ezen összegnek birtokában alulírott ezennel pályázatot hirdet egy — lapunk 1918. évi folyamában havonként mintegy három nyomtatott oldal terjedelemben közlendő — eucharisztikus levegőjű elbeszélésre. Első díj: 300, második: 200 korona. A pályaművek fölött egy e célra alakítandó bizottság fog ítélni. A pályaművek idegen írással írva, a szerző nevét rejtő jelíges boríték kíséretében 1917. október 31-ig alábbi címre küldendők: Horváth Rezső szerkesztő, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

Az Örökimádás-templom úrnapi körmenete. Szokott fénnel és melegséggel ünnepelte az Örökimádás-templom az Úrnapot. A nagyszabású ünnepséget eucharisztikus triduum előzte meg. E triduum szónokai: dr. Mészáros János m. kir. udvari és várplébános, dr. Liebner János cs. és kir. tábori lelkész és dr. Wéber Pál Szent-Imre-Kollégiumi prefektus, a tárgyak pedig, melyekről biztos látással, éles logikával és az Eucharisztianak imádatos és rajongó szeretetével szóltak, következők voltak: 1. Az Élet kenyere. 2. A gyakori és mindennapi szentáldozáshoz kívánt lelki diszpozíció. 3. A szentáldozás hatásai.

A triduum estéin az ünnepélyes litániákat és áldást dr. Mészáros János udvari plébános, dr. Pataky Arnold egyetemi tanár és dr. Hanner Á. István apát tartották díszes asszisztenciával.

A szép és kedves ájtatosság az Örökimádás közönségére nagy vonzóerőt gyakorolt.

Az eredményekben gazdag triduumot június 10.-ének délelőttjén közös szentáldozás, délután 1/4 6 óra-kor nagyszerű úrnapi körmenet zárta be.

A körmenetet az idén Kanter Károly prelátnak, apát-kanonok, országos igazgató vezette. A processzió élén 1. az Eucharisztikus Gyermekszövetséghez tartozó fiúk és az Ifjak Euch. Szövetsége haladt, őket követték a következő intézmények: 2. az Eucharisztikus Gyermekszövetséghez tartozó leányok és a Leányok Euch. Szövetsége. 3. A «Kis Jézus» kongregáció. 4. Az «Örzőangyalok» kongregációja. 5. A Virgo Reparatrix kongregáció III. csoportja. 6. A Virgo Reparatrix kongregáció II. csoportja. 7. A «Szent Anna» kongregáció. 8. A «Hétfájdalmú Szűz» kongregáció. 9. A Virgo Reparatrix kongregáció I. csoportja és a «Keresztény Anyák». 10. Az Oltáregyesület terjesztője. 11. Az Oltáregyesület választmánya. Mindezen csoportok jelvénnel, saját zászlóval, a gyer-

mekleányok kongregációi apró, színes zászlócskákkal haladtak a menetben.

Az elsorolt intézményeket fehér formaruhákban az Örökimádás-templom minisztránsai követték, közvetlenül utánuk égő gyertyákkal a klérus, majd az ünnepnek centrumával és szívével: az Oltáriszentséggel a Celebráns haladt arannyal himzett selyem baldachin alatt.

A menetet következő csoportok zárták be: 1. Az Oltáregyesület hadikórházában ápolat sebesült katonák zászlóval. 2. A Lazarista-atyák által vezetett férfikongregáció. A körmenet az Üllői-úton, Gyep-utcán, Tüzoltó-utcán és Bokréta-utcán vonult el és ezen útvonal négy sarkán, valamint a templom bejárata előtt a Celebráns áldás osztott.

Az utcák ünneplő díszbe öltöztek és virágba borultak az ablakok, fény, illat, poézis és báj ömlött el az útvonalon, amerre az Úr járt és a ház, ahonnan kiindult és ahová visszatért, csipkés tornyaival, ólomkarikás színes ablakaival, zászlóerdejével és nagyszerű dekorációjával fejedelmi várba emlékeztetett, melyből kilép az Úr és elmegy a nép közé, mely küzd és szenved és Ő vigaszt és áldást hint szerteszéjjel és amerre elmegy, a nép leborul és a lábnyomát is csókkal halmozza el. És ilyen volt az Örökimádás-templom úrnapi körmenete, ilyen fejedelmi győzelmi menet, egyszermind ünnepélyes, nyilvános professio fidei, melyet az Örökimádás népe tette le az Úr kezébe június

10-én, az Úrnak 1917. esztendejében.

*

Az Oltáregyesület Budán. Az Oltáregyesület választmánya és terjesztőnői, valamint a Virgo Reparatrix-kongregációk az országos úrnapi körmenet alkalmából Budán, a Szent-István szobornál gyülekeztek zászlalaik alá, hol dr. Nemes Antal c. püspök, a koronázó főtemplom plébánosa szentmisét mondott. A körmenetben az oltáregyleti és kongregációs csoportok dr. Mészáros János m. kir. udvari és várplébános, ügyvezető-igazgató vezetésével kísérték az Úr Jézust nagyszerű diadalútjában. A körmenetnek vezérmotívumai: a szentségi Jézusnak dicsősége és a győzelmes békéért való könyörgés az idejűrnapi processiónak országos jelleget és sajátos melegséget és bensőséget kölcsönzött.

*

A Központi Oltáregyesület kiállítása. Június 6-án d. u. 4 órakor nyitotta meg dr. Csernoch János bibornokhercegprimás a Központi Oltáregyesületnek immár 58. kiállítását. Az egyházfejedelmet az Oltáregyesület Üllői-úti házának kapujánál özv. őgróf Pallavicini Edéné elnöknő, Kiss Aladárné másodelnöknő, Kanter Károly prelátus, apátkanonok, országos igazgató, dr. Mészáros János m. kir. udvari és várplébános, ügyvezető-igazgató, dr. Lepold Antal prelátus-kanonok, hercegprimási irodaigazgató, dr. Hanauer Á. István apát, Szent-Imre-Kollégiumi igazgató, Novák Lajos prépost, hitok-

tatási érseki felügyelő, Hunkár Géza IX. kerületi plébános, dr. Zsembery István országgyűlési képviselő és nagyszámú díszes és előkelő közönség fogadta.

A szép és magasztos egyházi ceremóniák után a bibornok-hercegprimás beszédet mondott. A szeretet sohasem hal meg — mondotta. A jövődölések elváltoznak, a nyelvek megszűnnek, de a szeretet az örökéletű. És a szeretet, melyről az apostol beszél, él kezdettől fogva és most éli győzedelmes napjait. Ez a szeretet teremt hősokeket a fronton és nevel hősnőket a front mögött.

A tudomány elenyészik, a jövődölések elváltoznak az égben, hol kitárulnak előttünk az Úrnak titkai és látni fogjuk az Urat nemcsak mintegy tükörben, nemcsak az ő műveiben, hanem úgy, amint van. És érteni fogjuk az Úrnak csodálatos szeretetét, amellyel lett vér a vérünk-ből, csont a csontunk-ból és érteni fogjuk ezen ígéknek értelmét: Cum dilexisset suos, in finem dilexit eos. Mivel szerette övéit, mindhalálíig szerette őket. Ezen övéi között mi is vagyunk. És ő velünk marad időtlen-időkéig és éreztetni velünk az ő szeretetét. Ennek a soha el nem múló szeretetnek záloga a legméltóságosabb Oltári-szentség.

És helyesen cselekszik az Oltáregyesület, midőn most e titkos, mély Szentség ünnepének, az Úrnapnak előestéjén nyitja meg az ő gazdag, bőséges, nemes izlésről és nagy áldozatokról tanuskodó kiállítását.

E kiállítás a szeretetnek a győzelme s mint ilyennek a szeretet Szentségének győzelmi ünnepe mellett van a helye.

Az Oltáregyesület hölgyei azonban nemcsak az oltárt szolgálták munkájukkal, hanem egyszersmind ápolták is az Úr Jézust az ő titokteljes testének tagjaiban, midőn az Oltáregyesület házában hadikórházat létesítettek és szeretettel ápolták az ott elhelyezett sebesült katonákat. Az Úr egy ital vizet sem hagy jutalom nélkül és ez a nagy Isten legyen az ő igen nagy jutalmuk.

Az erdélyi kifosztott templomoknak szánt egyházi szerelvényeket élénk hangsúllyal és nyomatékkal emelte ki a bibornok-hercegprimás és a kiállítás győzelmes sikere fölött főpásztori elismerését és köszönetét nyilvánítva, az Oltáregyesület munkájára Istennek gazdag áldását kívánta.

A meleg zengésű, klasszikus beszéd után a bibornok-hercegprimás özv. őgróf Pallavicini Edéné elnöknő kíséretében járta be a kiállítás helyiségeit. Az egyházfejedelem egy óra hosszat időzött az Oltáregyesület házában, honnan dr. Lepold Antal prelátus-kanonok, irodaigazgató és dr. Meszlényi Zoltán, érseki levéltáros kíséretében távozott.

A kiállításról (tkh.) az Alkotmány június 7-iki számában ezeket mondja: «Fel, szinte a tetőig sorakozik a szebbnél-szebb, páratlan műizlésről tanuskodó miseruhák, vecsernye-palástok, színes, csillogó selymekből készült, remek himzésekkel gazdag

tömege. Olyan bőség, olyan meleg, tündöklő ragyogás az, ami itt, az Úr Jézusnak szentelt falak között megvillan a lámpák tűzében, hogy egyetlen pillanatra elfeledkezünk a künn, fürgeteges iramban három esztendő óta pusztító világháborúról, el az átélte sok lelki szenvedés-

nének... Vágyakozva, epedőn és boldogan. A sok kincs, a sok szépség, drága, áldozatos kezek hosszú, fáradságos munkája, a Mária Reparatrix-zárdának remekművei, jószágos úrasszonyok egész esztendőn át folytatott szorgalmának gyönyörű gyümölcsei — egy napon, nyom-

A Mária Reparatrix-zárda munkaosztályában készült Béke-zászló.

ről, emberek kínos gyötrődéséről. Aranyhimzések, brokátok, selymek, légies csipkék és közöttük, mint messze ragyogó diadémok a sok kehely, ciborium, füstölők, tömjéntartók, egy-egy sugaras, drága szentségtartó. Csupa fény, csupa tündöklés...

És messze, szegény, kifosztott, lerombolt erdélyi templomok, kopaszok és árvák, minha ide tekinte-

ban a kiállítás bezárása után, megindulnak, szerte vándorolnak, hogy elvigyék annak a nagy, mélyről fakadt keresztényi szeretetnek egy-egy bizonyágát, amelyről olyan szépen, olyan meghatóan tudott beszélni Magyarország biboros-hercegprímása.

Most még a sok kincs, a sok templomí szépség, mind együtt van. Hosszú asztalok roskadoznak, oltár-

terítők remek csipkái, fehér templomi ruhák sárgaszalagos kötegei alatt és a kazulák selymei, pompázó himzése diadémósan övezik őket. San Marco hercegné fehér selyemre öltögetett virágai — csupa szerényen aláhajló halavány fürt. Cziráky Lujza grófnő gyönyörű miseruhája, Reiner Irma remek domborhímzése mellett különös, meglepő szépségével hat Madaras Józsefné égetett, festett bársonya és a Mária Reparatrix-zárda munkaosztályában készült, Kőbányára kerülő pompás Béke-zászló. A nehéz, drága, havas fehérségű selymen hihetetlenül szép valódi aranyhímzés, aranybrokát és applikáció, közepén a szentségtartóval. És a csipkék között, mint a lehelet, fekszik egy finom, liliomos mintájú, velencei öltéses, megbámulásra méltó darab. Lehetetlen mind elősorolni, kik és mit állítottak ki. Egyformán gyönyörű valamennyi, egyformán őszinte szeretet adta a művészi képességű tűt szorgalmas kezeikbe. Egyformán és bizonyára ugyanolyan melegséggel gondoltak az ország szegény, elhagyott templomaira, Isten palotáira, ahová fényt, csillogást, meleg pompát küldenek munkájuk révén.

A kiállításnak impozáns méreteiről alábbi számok nyújtanak tájékoztatást. Kiállított: Ciborium 8, patena róm. 2, gör. 4, monstrancia 2, custodia 2, sz. olajtartó dupla 9, egyes 6, szenteltvíztartó 8, öröklámpa 4, gyertyatartó 6, gyertyatartó tabernaculumhoz 2, pulpitus 2, pacificale 6, oltárkereszt 1, missale

def. 5, missale rom. 1, mennyezet 1, tabernaculum 1, kazula fehér 47, fekete 14, viola 12, piros 18, zöld 14, pluviale fehér 9, fekete 10, viola 8, felonion fehér 8, színes 6, fekete 5, dupla stóla 20, velum 13, burza provizióhoz 12, ministránsruha 22, ciboriumköpeny 20, alba 102, karing 74, ministránsing 96, vállkendő 117, corporale 390, purificatorium 516, lavabokendő 550, palla 303, cingulus 7.

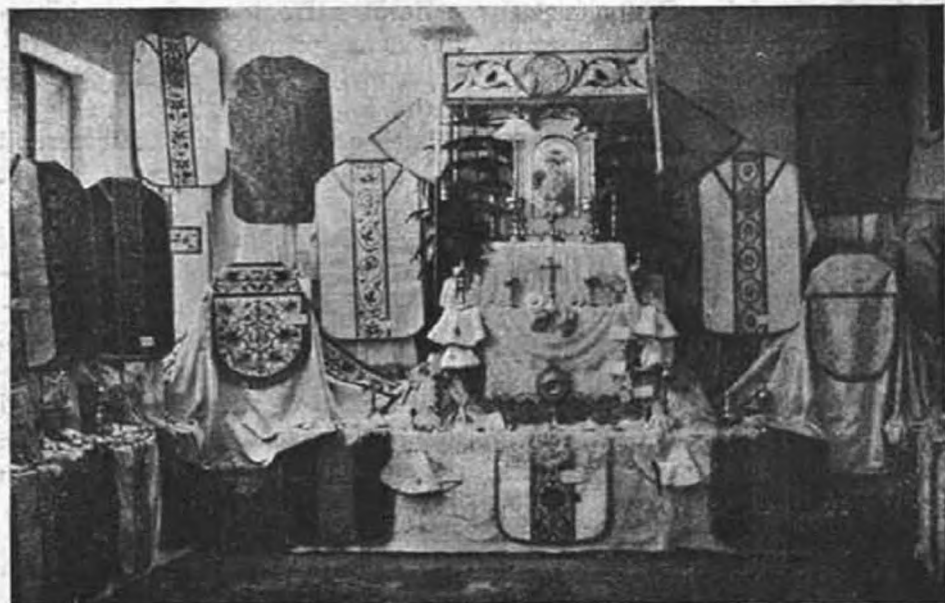
Elintéztettek következő kérvények: Besztercebánya egyházmegyéből 2, Eger főegyh.-ból 3, Erdély em. 4, Esztergom fem. 10, Kassa em. 3, Rozsnyó em. 2, Szepes em. 1, Szombathely em. 2, Veszprém em. 1, Eperjes gk. em. 3, Hajdudorog gk. em. 3, Lugos gk. em. 2, Munkács gk. em. 2, Kápolna 12, Missió 3.

Tábori oltárkazetták újabbán a következő állomáshelyekre küldettek: 1. K. u. k. Reservespítal «Kamenica» in Pécs, 2. «Augusztá» kórházvonat, 3. a 70. honvédhadosztály egészségügyi oszlopa, 4. 4/28. népfölkelő zászlóalj.

A kiállításon szereplő neveket és a hozzájuk fűződő kézimunkákat alábbi jegyzék foglalja össze: Görgei Feri 1 fehér kazula, Gáspár Mária és Margit 1 fehér kazula, Georgi Ilona 1 fehér kazula, Szafranszky Hermin 1 fehér kazula, Lehner Janka 1 fehér kazula, Bodnár Istvánné 1 fehér kazula, Csernay Béláné 1 fehér kazula, Peterdy Alice 1 fehér kazula, Peterdy Margit 1 zöld kazula, Miszoglad Emilia 1 fehér kazula, Madaras Józsefné 1 fehér kazula és

1 humerale, Jekkelfalusy Sándorné 2 fehér kazula, Reiner Irén 4 fehér és 1 zöld kazula, Reiner Irma 1 pluviále, Demény Gyuláné 1 fehér kazula, Maróthy Kálmánné 1 fehér kazula, Ehnruherr Róza és Holzmann Ilona 1 fehér kazula, Gállfy Gyuláné 12 ciborium-köpeny és

chetta, gróf Révay Simonné 6 alba, 12 karing, 12 ministránsing, 8 corporale és 1 alba-fodor, gróf Csekonics Endréné 12 alba, gróf Wenckheim Frigyesné 12 alba, Győry Erzsí grófnő 12 karing, gróf Cziráky Almássy Erzsébet 12 karing, Szapáry Emma grófnő 2 túllcsipke,

A Központi Oltáregyesület kiállításából.

burza proviziohoz, San Marco hercegné 3 fehér kazula, Haász Emilia 1 stóla, Lafranko Károlyné 1 stóla, Barta Györgyné 1 fehér kazula, Bezegh Elvira és más kongreganisták 1 fehér kazula, Zichy Karola grófnő 100 kehelytörő, Krajer Gyuláné 1 filet-csipke, özv. báró Skerlec Károlyné 24 pár manchetta, gróf Csáky Gyuláné 24 pár manchetta, Gradi Ilona 60 pár man-

atkári oltáregyleti tagok 60 pár manchetta, 60 vállkendő és horgolt csipke, Safár Gizella és Irma 8 palla és purificatoriumhímzés, Heinrich Ferencné 12 alba, Kócsy Jánosné 12 alba, Haász Emilia 12 alba, Krämer Gézané 12 karing, Damrelli Borbála 12 alba, Postpischl Hermina 12 karing, Reiner Ilka 1 karing, csipke, Ragányi Gézané 1 filet-csipke, Witterelberger Anna 1 hor-

golt karing csipke, Rozner Ferencné 12 pár manchetta, Hervay Ida 1 alba csipke, O Wenden Albertné 1 alba fodor és 2 horgolt csipke, Gobi Julia 300 corporále.

A fehérenemű varrásnál segédkeztek: Marjai Károlyné, Szafranszky Jánosné, Gradl Anna, Peholz Anna, Schönkorn Anna, Vörös Aranka, Gállfy Gyuláné és Gállfy Gizella 50 palla, Erhányi Béláné 3 horgolt csipke, a Ranolder intézeti polg. isk. IV. oszt. növendékei 48 himzés, palla és csipkék, Malesz Ilona horgoltcsipke, Friesz Károlyné horgolt karingcsipke, Mezey Klára 6 palla, 12 purificatorium, Reiner Irma 1 karingcsipke, gróf Bethlen Aladárné 2 túll karingcsipke, Fajd Tamásné 1 filet-csipke, Csaszkovszky Gyuláné horgolt csipkék, Nemes Károlyné cingulumok, Skerlecz Cara bárónő 1 alba fodor és fehérenemű, Eberling Józsefné 1 alba fodor, Paulik Gézáné oltárterítő, Bercsényi Edith, Pelle Annus és Vizváry Gizella himzések, Mártonfly Emma és Varga Rózsika túllhimzés, Stádlér Mária és Újhelyi Ilonka Richelieu-himzés, Farkas Irénke, Kmettó Margit, Lendvay Margit és Prizslás Amália albahorgolás, Duck Ilonka, Cseky Annus, Géro Annus, Hauszer Mária, Holics Kató, Károlyi Klára, Kreszló Laura, Lokeán Ilonka, Öry Mária, Rehák Kató kezelőhurkolás, Baranyai Böske, Bégány Margit, Garasits Ágnes, Kmetty Ilonka, Koperniczky Margit és Sárika, Stark Juliska és Szekér Etuska pallakivarrás.

A tárlatot következő előkelőségek

látogatták: Cziráky Lujza grófnő, Felmayer Vilma, gróf Széchen Erna, Schottola Ernőné, Krämer Gézáné, Ragányi Gézáné, Reiner Irma, Haász Emilia, Görgey Fery, dr. Szuchy Béla p. kamarás, ny. akadémiai tanár, dr. Pataky Arnold egyetemi tanár és más notabilitások.

*

Hősök a front mögött. A bibornok-hercegprimás a szeretetről beszélt, mely el nem enyészik és kezdetől fogva tart és mostan éli győzelmes napjait. És e szeretet teremt hősokeket a fronton és nevel hősnökeket a front mögött.

Ilyen hősnökek mutatkoznak a budapesti 65. pt. telefonközpont kezelői. Ők az ő nagyarányú elfoglaltságuk mellett is találtak időt arra, hogy szolgálják az Úr Jézust és növeljék az ő dicsőséget. És ők az ő minimális szabad idejükben előszedegettek horgolótűiket és horgoltak, himeztek és a kiállításra egy sereg értékes, gyönyörű kézimunkát küldtek. Az ő diadalmas hősiségük nem kisebb a hősokek heroizmusánál. És más csak levelenként szedi a brostyánt, de nekik egyszerre egy koszorút kell adni.

Ily hősnökek mutatkoztak az atkári Oltáregyesület tagjai is. Ők reggeltől napestig viselték a nap hevét és mikor hazatértek naplementekor, az Úr Jézus iránt való szeretetből nem nyughattak, hanem törődött, fáradt csontjaikkal kézimunkáikhoz ültek és virrasztottak az Úrért, dolgozva és dalolva, mint ahogy a hősokek küzdenek, vagy aho-

gyan az evangéliumi szüzek mentek a jegyes elé. Az ő tetteik élni fognak az Úrnál és tündökölni, mint ahogyan a csillagok tündökölnék a csendes méla falusi éjszakában.

*

Az esztergomi Oltáregyesület kiállítását pünkösöd vigiliáján nyitotta meg a bibornok-hercegprimás. Az ünnepély d. e. 10 órakor szentmisével vette kezdetét, melyet a vízivárosi zárdatemplomban Kanter Károly preláthus-kanonok celebrált. A kiállítás értékes anyaga a zárda emeleti nagytermében nyert elhelyezést. A bibornok-hercegprimást dr. Madarász István főszentszéki jegyző, igazgató, özv. Reviczky Gáborné elnöknő és az Oltáregylet tagjai fogadták. Az egyházi szertartás után a hercegprimás emelkedett hangú és a helyzetet mélyen érintő beszédet mondott:

Az Oltáregyesület buzgalma és kifogyhatatlan áldozatkészsége az isteni kegyelemben nyeri magyarázatát — mondotta. Ez teszi éleslátásúvá a szíveket, hogy gondoskodjanak az egyháznak szükséges eszközökről, melyekkel még a bűnös emberekben is az Isten szeretetét keltik fel. Szent Pál szerint a krisztusi szeretet űz munkára s ez űzi az Oltáregyesület tagjait is Istennek tetsző munkára. Ennek a tevékeny szeretetnek diadala ez a kiállítás, mely hivatva van az Úr meztelen oltárait felruházni és díszíteni.

A bibornok-hercegprimás Isten áldását kérve az egyesület tagjainak és a kedves nővéreknek szép mun-

káira, a békés időkre emlékeztető, nagyszerű eredmény fölött főpásztori elismerését nyilvánította.

A kiállításnak gazdagsága és sokoldalúsága, a művészi színvonal, mely az anyagon dominált és a tisztikarnak és tagoknak a háborús nehézségekkel dacoló és a mai néhez viszonyok fölött győzedelmeskedő energiája és odaadása felülmul minden dicséretet.

Az esztergomi Oltáregyesület munkái közül azok, melyeket az erdélyi kifosztott templomoknak szánt, a budapesti Orsz. Központi Oltáregyesület kiállításán is szemlére tették. Ezeket az alábbi jegyzék tartalmazza: 1 fehér pluviálé, 1 fehér kazula, 1 vörös kazula, 1 antipendium, 1 velum, 4 oltárterítő, 1 burza, 2 kehelytakaró, 1 fehér stóla, 4 cingulus, 2 palla, 20 puha palla, 24 lavabo-kendő, 6 corporale és 6 stólavédő.

*

Oltáregyesületi kiállítás Besztercebányán. A besztercebányai Oltáregyesület régi szokásához híven, ez évben is kiállította azokat a tárgyakat, melyekkel a zólyom vármegyei szegény templomok láttatnak el a tagok bőkezűsége folytán. Az irgalmas nővérek vezetése alatti r. kath. leányiskola egy terme telt meg e nagyobbbrészt kézimunka ruhane-művel, mely kiállítás megnyitását június 15-én este 1/26 órakor Gürtler József preláthus-kanonok, püspöki helynök végezte. Az egyesület vezetősége, a választmányi hölgyek és terjesztőnői kar s a tagok szép száma várta a terembe lépő főpapot

ki szép beszéd keretében köszönte meg a tagok fáradságot nem ismerő buzgóságát, majd megáldotta a kiállított tárgyakat. Maga a kiállítás három napon át volt megtekinthető, s csak azután küldettek el az egyes hitközségek részére készült egyházi ruhaneműek.

*

A katonáink. A Központi Oltár-egyesület hadikórházában ápolt sebesült katonák oltáregyesületi jelvénnel, saját zászlóval vonultak ki a budai országos úrnapi körmenetre,

az Örökimádás-templom úrnapi processziójára és a június 17-én este 6 órakor tartott Jézus Szive körmenetre. Az Örökimádás fényes úrnapi körmenetén az ő soraikból való katonák vitték a mennyezetet s az Úr Jézusnak közvetlen kísérete és díszszázada gyanánt ők haladtak mindjárt a diadalmas Oltáriszentség mögött és iskolázott, szabatos és áhitatos énekük és imponáló, komoly férfias és katonás magatartásuk az Úr Jézusnak dicsőségére és az utcának épülésére szolgált.

Felelős szerkesztő: **Horváth Rezső.**

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában

(IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	4.—
„ „ egyes példány	—35
„ „ teljes évf utolsó	4.—
„ „ „ „ régebbi	3.—
Oltáregyesületi Utmutató	1.80
„ Vezérkönyv kötve...	1.—
„ „ füzve	—60
„ felvételi füzet...	—06
„ érem ezüstkivitelben	3.—
„ „ aluminiumból	1.20
A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története	1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel) ...	—06
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D.	2.—

II. Gyermek részére:

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetés egy évre	1.80
„ „ „ egyes példány	—10
Jézusom Örömöm imakönyv bőrkötés, aranyv. párn.	5.—
„ „ „ „ bőrk. aranyv.	4.—
„ „ „ „ vör. vág.	3.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J.	—80
Fehér Liliom	—10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül	—34
„ „ „ „ szalaggal	—40
„ „ „ „ ifjak és leányoknak szalaggal	—50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szívéhez	—03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonkint	—04
„ „ „ „ 100 drb	3.—